

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година XVI

Број 36

Јун 2018.

<http://www.paracinac.com/>

140 ГОДИНА ГИМНАЗИЈЕ ПАРАЋИН

ПАРАЋИНСКА
ПАМЕТАРНИЦА

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНАЦ

СПОРТ

фото: С.Т. Живановић

Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Пише: Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ

НАРОД МОРАВА ПОСТОЈИ ОД ПРАИСТОРИЈЕ ДО ДАНАС

Владајуће историјско мишљење, и поред свих наведених доказа и аргумената, чињеница и извора, података и цитата, (а све их не можемо ни навести у овом закључку-поговору, јер такав подухват захтевао би више томова књига) дакле званична историја, ипак, и поред свег проверљивог и доказног научног материјала, не признаје србско име пре 612. године Христове ере.

Званична наука још мање признаје народ Морава, чије историјско постојање је, такође, научно доказљиво и доказано. Једноставно народ Морава не постоји за званичну историографију. Упркос бројним праисторијским изворима који помињу народ Морава, упркос географским именима река, планина, села и градова, краљевства и царстава, епископија и архонтија која носе име – Морава, а простиру се широм сељене од Индије, до Ирске, и од Тибета до Роданије (Француске), савремени србски историчари остају глуви и неми према овим доказима. А нема земље у којој не постоји име -Морава, било као хидроним, ороним, топоним, етноним, што је несумњив и необорив доказ да су ту некада живели Моравци, грана великог србског стабла, за „званичну историју“ они се не узимају у обзир.

„Када смо већ почели од најдаље **Мораве** у Индији, морамо да наведемо и речи руског историчара Мороскина који пише да је „од хималајских до индијских планина живео народ под именом **Сјамскрита или Срби**“, творци самскритског или санскритског језика и писма и такозване ведске културе на индијском потконтиненту и „у тој унутрашњој Индији биле су главне државе Празија, иза ње велика држава

Сабарска, затим **Сербанија** и у приморској Индији – Пановска (Панонска, можда и Господска) држава“. О србској постојбини у Индији, о тим Индоаријцима или ведским Србима – Самскрићанима, сведочи нам и цитат из „*Рутера*“ (стр. 29): „Са врха Мера (света србска планина у Индији, станиште богова на челу са Сварогом-примедба М.Д.), пружају се његове гране као Химават, Хенакуташ и

Александар
Велики
Карановић

Нишадес, на којима је живео сурови и одевен у одело од коже народ **Серба** или **Срба**“.

Срби су тамо живели на простору између хималајских и индијских планина, много хиљада година. О постојању србских држава у Индији говоре и записи Александра Великог Карановића,

цара србског, који је у четвртном веку пре Христа обновио велико србско светско царство на три суседна континента. Милош С. Милојевић је имао увид и у већину познатих географских и историјских карата, па је, поред осталих, прегледао књигу и карту „*Британска империја у Индији*“, коју је средином 19. века сачинио гроф Бјорнштајерн, на којој се читају типична србска имена река: **Морава**, Млава, Тимок, Драва, Буна, Дунаи (Дунав), као и називи места: Котар, Рунић, Даљ, Даб, Равна Гора, Дрвар, **Србумпур**, **Сербинагор**, Мићани, Сарбја... Иако немају индијско значење, у Индији и данас постоје географски називи: **Србица**, **Сарбалин**, **Сабије**, Пољача, Јарак, Лујан, Гора, Нана, Божан, Чујан, Драгор, Сањарин, Јара, Неда и на стотине других назива србског порекла и значења. Речна — зове се један предео међу Робом и Ченабом рек: а Баре између Бијаше и Рабе реке, — Панинпут, Рупара, Куда, Која и Дуб на ушћу Инда, Котовар, Мирпур, Пињара пл: Гилан, **Морава** сел: Лака и Лека пл: Богатор... Дакле, у Индији налазимо две **Мораве – Мораву реку и Мораву село.../7**

Масуди даље наводи и племе Сарбин „племена веома опасно за своје противнике, **племена Морави** (Моравци), а одмах до њих **Морвани** (племена сродно **Моравцима**), племе Сасин (Саки или **Заморављани**, што ћемо касније видети и код Бергмана), онда племе Баранцаби... Племена **Сарбин** (Србин), пише даље Масуди, они су народ окружен Словенима, у великом поштовању од свих других племена, којима су владали, а зашто су толико били поштовани, требало би много да се казује, из разноразних разлога“, наводи арапски хроничар.

За све казано имамо ових старих и историчких дата у именима места, народа и т.д. као: Ниш, Драгијана и народ Драги, Драгићи, Пура, **Морави — Margus — Морављани**, Суза, Азара, Рађе, Вера, Лариса — наша Лариса — Нина, или Ниновија, Загора, Спасин —

Spasinu — Борсипа, Гилане и **Морава** код дан; развалина вавилонских“. Овде, дакле, налазимо **Мораву** која означава **народ који се зове - Морава, заправо Морављани**, поред других србских племена/народа: Драгића, Пурића, Сузића, Спасинића (Спасића) и тако даље, али истовремено Милојевић бележи и племена/народа: Драгића, Пурића, Сузића, Спасинића (Спасића) и тако даље, али истовремено Милојевић бележи и **Мораву** „код данашњих развалина вавилонских“. Очигледно да је реч о месту, насеобини **Морављана или Моравца**, вероватно главном центру овог племена, **главном граду Морављана**.

МОРАВЕ У ЈЕРМЕНИЈИ И СРЕДЊОЈ АЗИЈИ

Милош Милојевић проналази **Мораву** и у Јерменији:

„Даље се спомиње о Рацима у Ерменији, који се зову Сарбабаре или Сарбапар т.ј. Сарб или Срб, глава, главар независан, господар... **Морави**, Брдачор, Цара, Сурб,

„Даље по другим данашњим државама средње Азије, као: Афганистану, Курдистану, Бухари, Туркестану и т.д. које се немогаше обићи без српског имена, стан или станиште, налазимо ова чисто српска имена: **Србјанд**, Сикира, **Србах** или **Сарбах... Сирбанд**, или **Србад**, Мерочак, **Сардаба**, **Србдуба**,... **Сарбуан**, **Маргилан**, или **Морава**, Гилан, Дувно, Јармазар, Сузак, Уратепет, Уратупа, Сигуна р., Ђурђена р. Балканске план., залив и река Балкан...“ / 8 И тамо у Азији и овде су биле реке и градови тога имена... Темна — Темноп планина, вид: наш дан. Темнић...“, пише Милош С. Милојевић. И тамо у Азији и овде су биле реке и градови тога имена... Темна — Темноп планина, вид: наш дан. Темнић...“, пише Милош С. Милојевић.

Јован Деретић у свом делу „*Античка Србија*“, наводећи Равенског Анонимуса даје још један нови податак о постојању реке **Мораве** и народа који се звао **Заморавци** или **Заморављани**, дакле, они који су се настанили и живе — за **Моравом**:

„Између земаља Аријане и Бактријане налазила се река која се на санскритском помиње као **Маргус**, (што тврди и Милан Будимир о хидронимији **Маргус** — наша примедба), а код грчких писаца као **Маргианис**, код неких источних народа као **Мархава**, а чије је право име било **Морава** (43. ст.23). Саке, који су живели преко те реке, називали су **За-Моравиас**, што значи **Заморавци**. Херодот ово име помиње као **Хамургиес** (39. VII.64). Грци ту земљу помињу и као „**Аморхеис**“.

Тако је краљ племена Дервика, који је био побеђен од персијског цара Кира Великог, назван **краљем Аморхеоса** што је преличено име **Заморавља**.

Једна владарка Сака (**Заморављана**), односно Меса-Гета, помиње се као Зарина, (Зеринех на персијском), за коју се каже да је била пореклом из аријевске земље и да је наследила свога мужа на престолу. Владала је у време Астобара краља Медије (43.ст.23/24)./9

Милош Милојевић је истраживао језичку и културну баштину Тибета и пронашао је неколико десетина чисто српских назива и имена:

„Тако да почнемо од Тибета:... **Бинча р. наша Винча**, **Морава — Бинче гр.**... Дакле и на Тибету, на реци Бинча (Винча) налази се **град Морава-Бинча**. Овога пута **Морава** је српски топоним на Тибету, „крову света“.

У Италији Милојевић набраја и описује на стотине српских племена, поред осталих и такозване Самнићане под редним бројем 7): „**Марши**, **Маруђани**, **Вестини**, **Френтани** и **Пељни**, била су племена **Самнићана**, а **Виргилије** назива их **Maruvii** и земљу њихову **Marubia** — т.ј. **Морављани**, **Моравија** — Главни град им се, у време Виргилијево, звао **Moreva** — **Морава** и т.д. У **Самнићана** је био град Језернија — **Aesernia** — Бојана, Темна (Темнић)...“ У поглављу „*Трагови живљења српског у Ђерманији*“ Милојевић бележи српске реке: Златица, Нишава,

Требињица, Пена, Травна, Свала, Лаба, Бистрица, **Моравица**, Дриница, Тимок, Љиг, Јасеница, Рибница и т.д. Хрват Фрањо Рачки је такође писао да су пре Немаца на тим просторима живели **Полабски Срби**, и то племена: Љутићи, Ратари и **Моравци**. Још једном се у историјским изворима јавља неуништиво племе, односно народ **Моравца**.

Чешки историчар Плацки записао је да се за Чешко име чуло тек у деветом веку, а Чеси рачунају своју државност од времена кнеза Самка, који је био оснивач **Моравског царства**, а који је био уједно и кнез Луличких Срба. Чеси и Словаци изводе своју државност и порекло од Срба, од србског **Моравског царства** у деветом веку, и за себе тврде да потичу од балканских Срба. Чак и хрватски историчар Рачки, затим руски летописац Нестор и пољски научник Суровјецки тврде у својим делима — да су Срби Венди прастановници Европе. Павле Шафарик посведочије да су Срби присутни у Европи најмање 5000 година, односно најмање 3000 година пре Христа. Средњовековни грчки хроничар Халкохондило, осим што поуздано зна „да су Срби Трибали народ најстарији и највећи...“, већ тврди за србског цара Душана да је имао намеру да опет створи, односно обнови „**европску империју србског народа**“. Кроз **Норик** од југа к сјеверу: Ларић — Larix, Сијантика, Вируна, Сироте, Жаботинка, Овилаба, Кукале, Гравјаци, Упела, Белидрум — Biliandrum, Пучина, Милета — име лица — **Сербјано**

т.ј. **Србјани**, Веруга, Јасиница, Залога. И даље по другим местима: **Сава р. Морава**, Мокра, Мана, Треб...“ / 10

Нестор Часни Кијевски је био први словенски хроничар. У његовом летопису из 1113. године можемо прочитати: После рушења вавилонске куле, раздвојише се народи човечанства: населе синове Сима источне стране, а Хамови јужне. Јафетови синови населе запад и северну страну. Међу 72 народа био је и словенски народ, од племена Јафетова... После много времена населили су Словени и Подунавље где су сада угарска и бугарска земља. Од тих се Словена неки издвојише и узеше ново име по месту које населише. Тако се населише на реци именом **Морава** и назваше се **Моравци**...“ / 11 „Године 822. Ајнхард спомиње на сабору у Франкфурту изасланике ових народа: Абодрита, **Сораба**, Вилца, Бохема, **Моравца**, Преденецената и Авара ("In quo conventu omnium orientalium Sclavorum, id est Abodritorum, Soraborum, Wiltzorum, Boheimorum, Marvanorum, Praedecentorum et in Pannonia residentium Avarum legationes cum muneribus ad se directas audivit". Ајнхард поводом тог сабора јасно каже да је био сазван ради сређивања прилика у источном делу царства ("ad utilitatem orientalium partium regni sui..."). Ради тога он позива изасланике најпре свих источних Словена, наравно оних који су улазили тада у састав франачког царства а затим и Авара. Међу народима чији су изасланици изишли

пред цара били су, као што смо видели, Абодрити, Срби Вилци, Бохемци, Моравци, Предеценти и Авари. О архонту Моравије нагађа се веома много, а највише се помишља на неку архонтију у области реке Велике Мораве... Што се тиче Моравије, можда би се требало вратити једном старијем мишљењу по којем се сматрало да је у питању Велика Моравска или, још вероватније, неки њен најјужнији део“./12

Мирослав Димитријевић

Фусноте:

- 1/ Mijo N. Curić: *Staroiransko podrijetlo Hrvata*, Nezavisna autorska naklada, Zagreb, 1991., str. 15, 21 i 22
- 2/ Милојевић, М. „Одломци историје Срба“, Београд, „Никола Пашић“, 2000
- 3/ Деретић, др Ј. И. „Античка Србија“, Темерин, „Југо Пирс“, 2000
- 4/ Реља Новаковић др Р, „Карпатски и ликијски Срби“ (стр. 83, Београд, 1997).
- 5/ Милојевић, М. „Одломци историје Срба“, Београд, „Никола Пашић“, 2000
- 6/ Небојша Озимић, „Најстарији помени Срба на античким картама Балканског полуострва“ Ниш, Србија
- 7/ Милош Милојевић „Одломци историје Срба“, стр. 36.
- 8/ М. Милојевић: „Одломци историје Срба“, Београд, 1872. стр. 43).
- 9/ Јован Деретић: „Античка Србија“, (Темерин, 2000)
- 10/ Мирослав Димитријевић: „Морава и Моравци – планетарни феномен“, - „Из историје Срба старе и нове ере - сакривена историја Срба“, ИК „Мирослав“, Београд, 2014.
- 12/ Др Реља Новаковић: *Дави, коментар главе 40, „Где су били Срби од 7. до 12. века“ (Moravia's History reconsidered. A Reinterpretation of Medieval Sources by Imre Boba, The Hague, 1971, 14—18, 21—27, 76—85 и даље.*

Знаменити Параћинац

Цреп Вукославић

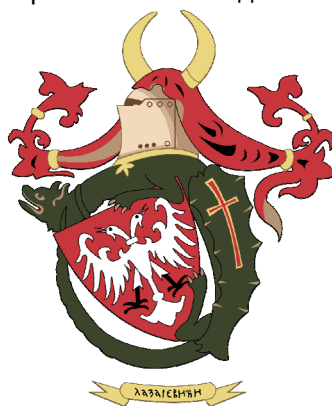

Цреп Вукославић је син жупана Вукослава, који је био властелин и војсковођа кнеза Лазара. Његов отац је жупан Вукослав, који је у баштину, од цара Душана, поред титуле добио и Петрушко властелинство, негде између 1346 и 1355. године.

186 локација утврђења Петрус налази се источно од Параћина и геостратешки представља доминантну тачку на путу из Поморавља у тимочку долину, односно из долине Тимока, преко Честобродице за Равно (Ћуприју) и Паракинов Брод (Параћин). Петрушко властелинство се налазило око тврђаве или града Петруса, није сасвим познато. Локација је источно од данашњег Параћина код села Забрега.

Жупан Вукослав је са својим синовима, Црепом и Држиманом, у монаштву Дионисијем, саградио

цркву Св.Богородице у селу Лешје. Жупан Вукослав је ову задужбину дао манастиру Хиландару, са свим поседима. Ово је потврдио и цар Урош Нејаки у хрисовуљи 15.октобра 1360.године. После смрти жупана Вукослава, Цреп је, због пропасти поседа дарованог Хиландару, покренуо спор за повраћај задужбине. Ово је резултовало дугогодишњим спором између браће Вукославић и Хиландара. Спор је коначно решен у Црепову корист, што је само потврда да је народ ових крајева увек могао да истраје у својим намерама, ма колико противник да је јак и утицајан. Да је Цреп ипак био ктитор, показују повеље кнеза Лазара, у којима се наводи да је Цреп даровао манастир Св. Лавре на Светој Гори неким поседима: Горња Мутница, Горња

Петра и трг Паракинов Брод. Цреп се такође спомиње у поменику манастира Богородице Љевишке под именом Чрепа.

Цреп је имао посебан однос са кнезом Лазаром и био му је један од највернијих пријатеља и вазала. Кнез Лазар га је ослонљавао са “брат”, што не мора да

означава крвно сродство, већ само блискост и поштовање. Цреп је био и Лазаров војвода и војсковођа и посебно се истакао у боју на Дубравици 25. децембра 1380/1381.године.

Врло је могуће да је учествовао и у боју на Плочнику и у Боју на Косову, што се не може проверити јер нема писаних трагова о томе.

Цреп је имао сина Венедикта који се спомиње у повељи деспота Стефана Лазаревића 1411. године. У овој повељи стоји да је деспот даровао неке нове поседе манастиру Хиландар уместо села Лештија, које је вратио ктитору, поп киру Венедикту Цреповићу. Постоји и податак о ћерки Венедикта Цреповића, монахији Анисији која је умрла 1426/1427. године. На основу оскудних података о војводи Црепу, може се закључити да је био типичан представник човека из Поморавља – поморавца. Знао је да се посвађа и суди са јачима од себе и да при томе и победи. Није био злопамтило, јер је и даривао Хиландар са којим се судио. Био је храбар и спретан, што је доказао у сукобу са Турцима, што је изгледа био омиљени спорт Параћинаца тог доба. Господари Србије су га звали братом кад је требало, и иако се ретко спомиње у неким већим догађајима, вероватно је учествовао у крупним стварима коју су задешавале Србију.

С.Т.Ж.

ЈУБИЛЕЈ

140 ГОДИНА ГИМНАЗИЈЕ ПАРАЋИН

ИЗ ИСТОРИЈЕ ГИМНАЗИЈЕ У ПАРАЋИНУ

1878.- После нужне административне преписке званичне власти, Министар просвете и црквених дела 1. септембра 1878. године доноси акт о постављењу старешине гимназијске реалке у Параћину и првих наставника предавача, одређујући им при томе и годишњу припадност. Овим актом су практично окончане све формалности око установљења гимназије у Параћину, а 1. септембар 1878. године може се узети за званичан почетак рада ове установе. За заступника директора Параћинске гимназијске реалке постављен је Ђорђе Милићанац дотадашњи учитељ у основној школи код Саборне цркве у Београду. Поред Ђорђа Милићанца за предаваче су постављени још и Тодор Јовановић, свршени студент филозофије и параћински свештеник Захарије Петковић.

1898.- Први период непрекидног рада параћинске ниже гимназије трајао је пуних двадесет година, од **1878. до 1898.** године, када је гимназија укинута, према податку из Шематизма Краљевине Србије за 1899. годину.

1910.- После 12 година паузе, гимназија у Параћину је поново отворена 1910. године, као приватна троразредна гимназијска реалка, према подацима објављеним у Државном календару Краљевине Србије из 1911. године, када је прерасла у четвороразредну школу. Године 1912. гимназија добија и пети разред, а 1913. и шести разред.

1914. – Без обзира на Балканске ратове с Турском и Бугарском, параћинска гимназија није прекидала рад, али је то морала да учини 1914. године када је почео велики светски рат. У том периоду гимназија у Параћину није радила.

1919. – „Краљевским указом Његовог Величанства Краља Петра I отвара се непотпуна самоуправна гимназија у Параћину. Службени број

38369/1919.“38 Овим указом започео је трећи период живота параћинске гимназије, под пуним називом: Краљевска српска приватна гимназија у Параћину.

Први предавачи у њој били су:

Вучета Стојановић, вероучитељ, Босиљка Јовановићка, српски, Светислав Фелибад, јестаственица, Тања Андрејевић, певање и Јанићије Поповић, директор (предавао математику, гимнастику и јестаственицу.)

У тадашњој гимназији изучавали су се следећи предмети:

веронаука, српски, немачки, француски, руски, латински, грчки, земљопис, историја, физика, хемија, математика, нацртна геометрија и филозофска проповедника.

1929. – Свој десетогодишњи период рада гимназија је окончала 1929. године. Угашена је акто бр. 9619 од 20.09. 1929. године, као четвороразредна гимназија „Вук Караџић“

1935.- Наредних шест година варош и општина Параћин остали су без гимназије, али борба локалних власти и грађана да се гимназија реактивира није престајала у том периоду. Министарство просвете Краљевине Југославије актом број 12389 од 6. октобра 1935. године одобрило је поновно отварање гимназије у Параћину. Гимназија се отварала поступно и могла је да буде непотпуна самоуправна гимназија.

1961.- После редуцирања гимназије, како се тада звао процес њеног постепеног укидања, окончан 1961. године, Параћин није дуго остао без своје средње елитне школе.

1965.- Само четири године касније, према одлуци Скупштине општине, 1. септембра 1965. године параћинска гимназија поново се отвара, по пети пут у својој историји.

Сходно идеологији тога времена, најугледнија средња школа добија име „13. октобар“, по дану ослобођења града и околине у Другом светском рату. Интересовање за нову гимназију било је велико, и у јунском и септембарском року уписано је укупно осам одељења, односно 250 ученика. Просторије нове гимназије налазиле су се у северном крилу здања средњошколског центра, данашње Позориште, у приземљу и на спрату, где су поред учионица биле смештене канцеларија директора и администрације, кабинети и зборница за професоре. Тај школски простор гимназија је делила по сменама са ученицима тадашњег ШУП-а, односно Школе ученика у привреди. Гимназија „13. октобар“ имала је свој амблем и доста строга правила школског реда. Обавезне су биле униформе за све ученике. Девојке су носиле црне радне кецеље, а младићи плаве блузе са обавезним амблемима. Ношење дугих коса, зулуфа, уских панталона и сличних помодних детаља, који су силовито долазили као обележје западњачке бит-генерације, строго су санкционисана према школским прописима. Дежурни наставник, а врло често са њим и

директор стајали су ујутру на вратима школе и лично контролисали сваког ученика **1978.** – На основу договора република и покрајина СФРЈ обављених 1975/76. године, различитим темпом уводе се нови програми за средње усмерено образовање. У СР Србији ван САП популарна „Шуварица“ уведена је школске 1977/78. године.

1990. – Закон о средње образовању и васпитању, објављен у службеном гласнику СР Србије број 5 – 1990. године вратио је поново институцију гимназије која је постојала све до реформе средњошколског образовања 1974. године. Саобразно овом Закону и Правилнику о плану образовања и васпитања септембра 1990. године стартовала је поново и параћинска гимназија, са два одељења природно-математичког и два одељења друштвено-језичког смера.

Укупна радна површина коју заузима парацинска Гимназија износи 2200 м². У приземљу двоспратне зграде смештена је зборница и канцеларије за управу школе, а у анексу на јужној страни библиотека и два кабинета за рачунарство и информатику.

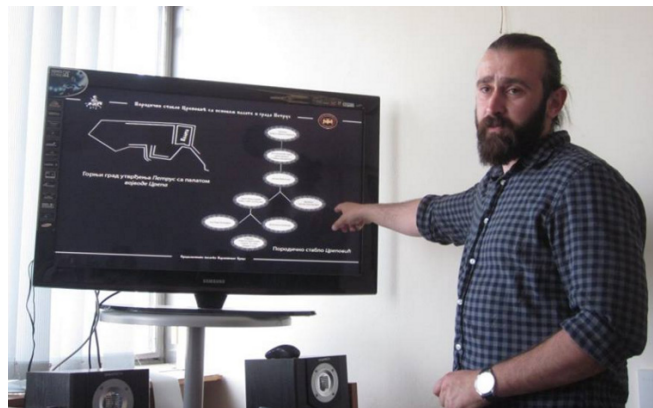
Преузето са сајта Гимназије у Параћину
<http://gimnazija-paracin.edu.rs/site/istorijat/>

АКТИВНОСТИ УДРУЖЕЊА

Презентација филма Петрус средњовековна тврђава

Драги Параћинци, чланови нашег Удружења и пријатељи, у склопу редовних планираних активности на редовном априлском дружењу 24.4.2018. од 18.00, одржана је презентација филма о Петрусу као средњовековној тврђави. Овом приликом основна тема презентације је била пројекција филма о Средњовековном граду Петрусу, као и презентација о Средњовековном наслеђу Паракиновог брода. Наши гости су били аутор филма Божидар Николић и директор Завичајног музеја Бранислав Стојановић.

Презентација Средњовековно наслеђе Паракиновог брода, Бранислав Стојановић, директор Завичајног музеја у Параћину

Догађај је отворио председник Скупштине Удружења Бранко Куцина, који је после поздравне речи најавио госте и захвалио се присутнима. Прво је Бранислав Стојановић приказао презентацију Средњовековно наслеђе Паракиновог брода, а потом је уследила полчасовна пројекција врло интересантног филма ПЕТРУС СРЕДЊЕВЕКОВНА ТВРЂАВА о археолошким истраживањима Петруса као средњовековног града. После пројекције филма уследило је и обраћање аутора филма и дискусија са присутним члановима.

Аутор филма Средњовековни град Петрус, Божидар Николић

Тема је била интересантна па се и дискусија одужила. Дружење је настављено на пригодном коктелу. Захваљујемо се свима који су нашли времена да присуствују овом дружењу, а посебно нашим драгим гостима. До следећих дружења, срдечно Вас све поздрављамо.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

Информације из Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина у Београду, свој рад у 2018. години је наставило кроз редовна окупљања традиционално сваког последњег уторка у месецу.

У овој години је до сада изашао један број нашег гласила Параћинац у фебруару, број 35, а сада је пред Вама и други број у овој години, број 36, који је излази у јуну. Сви досадашњи бројеви су доступни у pdf формату на сајту нашег Удружења, <http://paracinac.com/glasilo.htm>.

На првом редовном окупљању у јануару ове године у уторак 30.1.2018 године, у госте су нам били представници Туристичке организације Параћин. Овом приликом је представљен филм о туристичкој понуди Општине Параћин као и активности туристичке организације током године.

У фебруару је редовно окупљање отказано због тога што у просторијама где се окупљамо није било грејања. Ипак то није спречило планирани излазак 35. броја гласила Параћинац, који се тада појавио на нашем сајту. Подела одштампаних примерака је била на следећем окупљању.

На мартовском окупљању није било посебних активности осим што је тога дана била и међународна смотра археолошког филма у сколпу које је приказан и филм Петрус – средњовековна тврђава, аутора Божицара Николића. Овој пројекцији су присуствовали и наши чланови Удружења. Тада је одлучено да се договори и једна пројекција за наше чланове Удружења. Ова идеја је реализована већ на следећем априлском дружењу 24.4.2018. Том приликом је одржана презентација филма о Петрусу као средњовековној тврђави, као и презентација о Средњовековном наслеђу Паракиновог брода.

140. Годишњица ПАРАЋИНСКЕ ГИМНАЗИЈЕ.

На мајском окупљању које је одржано 29.5.2018. тема окупљања је била 140. Годишњица ПАРАЋИНСКЕ ГИМНАЗИЈЕ. Уводну реч је одржао др Саша Живановић, а говорили су још и Милош Тодоровић, Бранко Куцина и остали присутни о својим занимљивим причама и успоменама из гимназијских времена.

Фејсбук профил Удружења Параћинаца је активан и на њему се такође могу пратити информације о активностима Удружења. Позив на дружење сваког последњег уторка у месецу је стално отворен.

У јуну месецу ове године неће бити редовног састанка. После месеца јуна нам следи летња пауза, пошто се не састајемо током јула и августа. Прво наредно редовно окупљање је у септембру.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Позив на сарадњу у Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на е-mail

udruzenje.paracinaca@gmail.com

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

Хвала.

Редакција Гласила Параћинац

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

СПОРТ

Спортска дешавања и резултати наших клубова

ЈЕДИНСТВО ЗАУЗЕЛО ПЕТО МЕСТО У СРПСКОЈ ЛИГИ ИСТОК

Екипа ФК Јединства је на крају сезоне у последњем колу савладала у гостима екипу Радничког из Свилајнца са 3:0. На табели на крају ове сезоне екипа Јединства је заузела пето место са освојених 47 бодова.

Табела Српске лиге исток

Поз	Тим	УТ	ПБ	Н	ПР	ДГ	ПГ	ГР	БОД
1	Трајал	30	19	9	2	53	19	+34	66
2	Цар Константин	30	15	7	8	49	44	+5	52
3	Будућност (П)	30	14	8	8	45	28	+17	50
4	ОФК Синђелић	30	13	10	7	40	26	+14	49
5	Јединство (П) (-1)	30	13	9	8	49	34	+15	47
6	Ртањ	30	13	8	9	44	30	+14	47
7	Дунав	30	13	4	13	41	41	0	43
8	Јединство (Б) (-4)	30	13	7	10	36	33	+3	42
9	Моравац Орион	30	13	2	15	46	40	+6	41
10	Раднички (С)	30	12	5	13	50	49	+1	41
11	Пуковац	30	12	5	13	44	46	-2	41
12	Радан (-1)	30	11	9	10	36	39	-3	41
13	Трстеник ППТ	30	8	10	12	37	45	-8	34
14	Табане 1970	30	7	11	12	43	51	-8	32
15	Тимок	30	5	4	21	33	58	-25	19
16	Озрен	30	1	8	21	17	80	-63	11

СФС БОРАЦ ИЗБОРИО УЛАЗАК У СРПСКУ ЛИГУ

СФС Борац је победио у гостима главног конкурента, ОФК Топличанин и практично је и пре краја првенства обезбедио улазак у Српску лигу Исток. Утакмица је завршена резултатом 0:1. Победоносни погодак за екипу Борца постигао је Немања Цонић, док је голман Остојић маестрално одбранио два пенала. У последњем колу СФС Борац је убедљиво савладао Слогу из Ћићевца са 5:0 и потврдио титулу и пласман у виши ранг. Од следеће сезоне СФС Борац се придружује екипи ФК Јединства у Српској лиги Исток.

Табела Зоне Запад

Поз	Тим	УТ	ПБ	Н	ПР	ДГ	ПГ	ГР	БОД
1	СФС Борац	30	25	3	2	97	25	+72	78
2	ОФК Топличанин	30	22	6	2	96	20	+76	72
3	Слога (Д) (-1)	30	18	2	10	55	40	+15	55
4	Копаноник	30	16	5	9	61	36	+25	53
5	ОФК Лугомир	30	15	4	11	49	49	0	49
6	Жупа	30	15	3	12	71	43	+28	48
7	ОФК Косаница	30	13	7	10	51	47	+4	46
8	Левач	30	12	6	12	53	56	-3	42
9	Јастребац	30	12	3	15	57	60	-3	39
10	Морава 1918	30	11	4	15	63	68	-5	37
11	Јединство	30	11	3	16	45	60	-15	36
12	Житорађа	30	9	5	16	49	59	-10	32
13	Напредак (-5)	30	11	3	16	51	59	-8	31
14	Бошњане	30	7	5	18	29	72	-43	26
15	Слога (Ђ)	30	6	5	19	49	96	-47	23
16	Пољопривредник (-2)	30	3	4	23	32	118	-86	11

С.Т.Ж.

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

Захвалница

Драгим пријатељима из Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца се захваљујемо на веома успешној сарадњи.

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Гласило удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник), Петар Живановић, Бранко Куцина, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: www.paracinac.com